

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.- Estranger, 2'50

DESDE 'L PAIS DELS FUEROS

QONSTITUHEIXEN las Provincias Vascongadas y Navarra la regió d' Espanya millor administrada. Basta visitar aquest país y 's veu desseguida. Forma tot ell un pá de montanyas, y á pesar de la configuració del terreno está crusat de carreteras. De vias de comunicació ne sobran. Los pobles més petits tenen magníficas escuelas y casas de beneficencia. Per tot arreu se descubreix l'eficacia de l'autonomia administrativa.

Aquí no s'hi ficen los investigadors ni 'ls comissionats de apremis. No hi ha en tota la regió ni una sola finca embargada pera respondre del pago de la contribució. Veritat es que las fincas casi no pagan res y las industrias menos encare. Tot surt dels drets sobre 'l vi y altres articles que recaudan los municipis, atinent á las necessitats de sos respectius vehins. Los municipis contribueixen als gastos de la provincia, y la provincia entrega al Estat la suma que li correspon abonar; peró sense que 'ls funcionarios del govern intervingan per res en la recaudació de la mateixa.

Los contribuyents s'entenen directament ab las corporacions municipals, y no existeix exemple de ajuntaments com los que sol haverhi en tot lo resto d'Espanya, desordenats, mals administradors, despilfarradors, inmorals. Lo mateix pot dirse de las Diputacions.

Aixis es que tot lo que 's recauda s'inverteix en obras y serveys de verdadera utilitat pública. Lo contribuyent paga molt poch y disfruta de tots los beneficis de una administració recta, íntegra, zelosa y paternal. Una vegada més se posa en evidencia qu'és més fàcil administrar una casa que un poble, un poble que una provincia, una provincia que una nació.

¡Ah! ¡Quína importancia no adquiriria la terra catalana si arribava á disfrutar de un régimen administratiu paregut á aquestas provincias! ¡Quántas trabas que subjectan la iniciativa dels catalans no desapareixerian en un moment! ¡Quín vol més inmens no adquiriria la industria!... ¡Quín alivio per la atribulada agricultura!...

Lo contrast entre la desballestada administració general y la ordenada, metódica é inteligent administració foral es tan extraordinari, que no 's compren com los pobles en massa no li diuen al govern:

—Fins aquí hem arribat. Dígans lo que necessitas y t'ho darém; pero deixans 'ho recaudar á nosaltres mateixos. No 'ns volem entendre ab los teus agents; no podém consentir que certas ciutats, com Barcelona

per exemple, se converteixin en lo qu'era avants La Habana, pels téus famélichs funcionarios. ¿Per ventura no estás confessant tu mateix la téva impotencia administrativa? ¿No arrendas á particulars la recaudació dels tributs y dels monopolis? Donchs deixans á nosaltres lo dret de administrarnos, y tu viurás de renda ab lo tant alsat que 't donarém tots los anys, mentres nosaltres viurém felissos, emancipantnos de la téva tutela ruïnosa, botxornosa, insoportable.

Aixó podria dir tot Espanya, seriament disgustada per las innovacions continuas dels ministres de Hisenda, que 'ns tenen la mà al coll y extrenyen cada dia ab nova força, fins á fernes treure per la boca l'ànima que 'ns aguanta.

Y á pesar de tot, las únicas provincias que podrian y deurian servir de tipo pera la regeneració administrativa de la desventurada Espanya, veuen amenasada la séva autonomia administrativa, qu'és la séva felicitat y la séva honra, per las últimas disposicions votadas en Córts y preparadas pel celeberrim senyor Gamazo.

—Es precis que tots siguem iguals—exclaman los envejosos que 's corsecan contemplant la felicitat agena.

Siguem iguals enhorabona; pero igualemos en lo bienestar, no en la miseria. ¿Per qué en lloch d'evar á tot lo país á l'altura de aquestas provincias prósperas y felissas, s'ha de rebaixar á aquestas provincias al mateix nivell del país pobre y desventurat?

Davant de tals amenassas reyna en tota aquesta regió un gran disgust y una agitació sorda, que pot produhir terribles conseqüencias. A Navarra més que á Guipúzcoa, Alava y Vizcaya, la cosa está que bull. Los Navarros tenen més sanch que 'ls vascongats. Pero no hi ha que fiar molt: los vascongats son dócils y bondadosos; pero son també molt disciplinats, y 'l dia que s'haja de posar en litigi una qüestió de la qual depén la séva existencia, no 's quedarán endarrerats.

Cegos han de ser los governants que no vejan aquest gran perill. Aquí, com per tot arreu, qui pert lo séu, pert lo seny.

¿Qui s'aprofitará de aquest moviment, cas que arribi algún dia á provocarse?

Aquesta es la qüestió. Per un contra-sentit inexplicable, en aquest país tan lliure, regit per institucions verdaderament republicanas, hi té ficadas lo carlisme fondos arrels. La influencia del clero es aquí decisiva. Aquesta es la taca negra que empanya l'envejable existencia de aquest poble.

Cert que s'han debilitat moltíssim las simpatias que tingué aquí un dia l'escandalós rey de las húngaras, perquè ni en mitj de aquest país honrat, moral y escrupulós, sabia abstenirse de acometre certas aventuras lúbricas. Ja feya de rey avants de serho. Cert també que l'integrisme ha restat als carlins elements molt poderosos. Cert, finalment, que l'última

guerra civil va deixar en tot lo país gran número de escarmentats.

Pero la influencia clerical se sosté poderosa com sempre, sobre tot en las poblacions rurals. En ellaslo rector ho es tot. Pobles petits, que cultivan terras pobres y migradas, sostenen un párroco y dos ó tres coadjutors, grassos, molsuts, regalats, contrastant lo seu aspecte ab el que ofereixen los pobres pajesos, homes y donas, dedicats desde que surt lo sol fins que 's pon á desengranar terrossos. Molts d'ells menjan pa de farina de blat de moro; pero si han tingut un mort durant l'any, no deixarán cap diumenje de portar al ofertori del ofici una panerada de pa blanc que 'ls capelláns ensacan y s'emportan. Y com no es possible que se l'acabin, jo fins hi arribat á creure que mentres los feligresos menjan blat de moro, los porchs de las rectorias s'alimentarán ab calderada de sopas.

Tal es aquest país.

Un poble en lo qual las institucions liberals arrancan de una tradició antiquíssima, y en lo qual al mateix temps las conciencias están voluntariament esclavizadas per un excés de credulitat religiosa.

Una barreja extranya de independència y de sumissió.

Per una part, un modelo digne de ser imitat; per altra part, un perill qu'exigeix ser previngut.

P. K.

Ormaiztegui 22 Agost 1893.

AS eleccions generals verificadas l'últim diumenje á Fransa representan un gran triunfo per la República y acaban de solidar més y més l'edifici constitucional.

Votant á favor dels republicans oportunistas, es á dir, dels republicans práctichs y gubernamentals, la opinió ha declarat per majoria que si estima á la República, estima també l'ordre y la práctica regular y sensata de todas las llibertats democráticas.

Los republicans espanyols necessitan aprendre dels francesos: sols aixis s'aclimatan las institucions y 's fan simpáticas als pobles.

Tota la premsa d'Europa reconeix que las últimas eleccions han arrelat per sempre més la república francesa.

LA CAMPANA toca á festa y felicita cordialment á la Fransa republicana.

Si *La Publicidad* no s' determina a fixar definitivament la seva actitud, acabarà per fer tornar tarumbas als lectors que li quedin.

¡Quina manera de contradir-se y desfer ab lo cap lo que ha fet ab la quà!

L' un dia afirma que a pesar de la retirada de 'n Castelar, obèhirà sempre 'ls seus consells y seguirà las sévas inspiracions.

L' endemà, per boca de 'n Morayta, declara que 'l possibilisme està sense jefe.

¡Y donchs! ¿No va dir D. Emilio que 'l jefe del partit seria ara 'l senyor Abarzuza? ¿En qué quedem?

Després assegura que 'ls possibilistas son y serán republicans; pero—parla 'l famós Morayta:

«Si jo 'm trobés en lo cas en que s' ha posat lo senyor Castelar, diria als méus amichs:—*Fássinse monárquichs.*»

¿Qui l' entén aquest galimatias?

Lo senyor Morayta tracta de explicar la cosa, dihent que 'ls necessitats poden ferse monárquichs, perque la monarquia 'ls recompensa.

De modo que si las necessitats dels necessitats aumentan y demà aquests republicans-monárquichs troban que la monarquia no 'ls recompensa prou, sense escrúpul de cap classe poden ferse carlistas ó lo que 'ls passi per la barretina...

¿Com disbaratan los homes y 'ls diaris quan perden la carta de navegar!

Lo més salat de tot aixó es que aquest mateix periódich, que ara per boca de 'n Morayta considera natural que 'ls possibilistas se 'n vajan a defensar la monarquia, no fa molts dias deya:

«La monarquia, obra exclussiua de 'n Cánovas y 'n Martínez Campos, sols ells y 'ls que l' acceptaren deuen sostenirla y defensarla.»

Convè, donchs, a *La Publicidad*—y pèl seu bé li donem aquest consell,—que s' posi d' acort ab sí mateixa y parli clar d' una vegada.

Perque 'ls seus pobres lectors, vistas las sévas ambigüetats y equilibris, están ja com los comparsas de la comedia: no saben si morir-se ó qué.

Lo vehi poble de Sans ha celebrat aquests dias la festa major.

Atenent a las criticas circunstancies actuals, l' Ajuntament, ab molt bon acort, ha determinat fer no més que lo exstrictament necessari.

Ab tot, las festas han resultat animadas y lluhidas. Hi ha hagut balls, músicas, fochs, premis als carrers més ben adornats y—aquestas son las notas més simpáticas—reparto de socorros als pobres de la localitat, é inauguració d' una biblioteca pública, la del circulo obrer *Progrés de Sans*.

Molta atenció, amich lector: historia feta al vapor.

«S' ha aixecat una partida pèls alrededores de Sagunto.»

¿De Sagunto?... ¡Quina afició tenen tots los capcalents a aixecarse per aquells vols!

«La partida es republicana.»

¡Hola, hola! ¿Si la manará en Ruiz Zorrilla?

«La capitaneja don Salvador Bueso.»

Bueso... Bueso... Bueso... Bueso!... la cosa va oliendo a queso.

«Lo senyor Bueso havia estudiat per capellá y en el última guerra va aná ab los carlistas.»

¿Ab los carcas? D' aquest modo, casi lo comprendo todo.

«Perseguida per la guardia civil, la partida s' ha entregat.»

Y aquí pau y després gloria: ja está acabada la historia.

S' están practicant activissimas gestions per part d' algunas corporacions y personas influents, a fi de conseguir l' indult del jove periodista Sr. Juliá, condemnat pèl tribunal militar a sis anys de presó correccional per un article publicat en un periódich de Vilafranca.

Dada la poca edat del jove escriptor y tenint en compte la enormitat del càstich, abriguem la creencia de que 'ls traballs que en aquest laudable sentit s' están portant a cap, donarán lo resultat que s' espera, y que 'l terrible fallo del consell de guerra quedarà esborrat per la indulgencia y 'l seré judici del poder central.

Després de la Junta de defensa de la Corunya, ha vingut la Junta de defensa de Vitoria.

Los mateixos motius que varen donar lloch a la formació de l' una, han donat lloch també a la constitució de l' altra.

Los gallegos y 'ls alavesos volen capitanía general a tota costa.

Y fan mérits perque 'ls soldats no se 'n vajan del seu país, encare que de tant en tant bajan de arregar alguna castanya.

Aixó indica després de tot l' estat de miseria a que ha arribat una gran part de la nació espanyola.

Lo país está tan extenuat que ja no pot refiar-se de las sévas propias foras. La prosperitat de una ciutat ja no depèn ni de la seva industria, ni de la seva agricultura; de res, en fi, que dimani de la iniciativa particular.

Tothom demana bocas de las que menjan del Estat. Los pobles que aixís procedeixen me fan l' efecte de aquells pobres que solen anar cada dia a las portas dels quartels, provistos de un platet de llauna, a recullir las sobras del ranxo.

A San Sebastian en Castelar y en Romero Robledo han celebrat una amistosa conferencia.

¿Cuán cert es, D. Emilio, aquell antich refrán que diu: «Quan la pedra es fora de la má, no se sab ahont vá!»

De la mateixa manera, quan un home públich abandona 'ls ideals republicans, no té res d' extrany que vagi a caure a casa de un polítich de la talla y significació del home de la barra!

CARTAS DE FORA.—A Igualada hi ha una societat titulada *Centro Católich*, que acaba de declarar la guerra al *Ateneo* de la mateixa localitat. ¿Cóm li fa la guerra? Expulsant de la societat a tots los que vajan a las funcions del *Ateneo*; expulsant als que concorren a la biblioteca del *Ateneo*... es dir, expulsant a tot bitxo vivent que miri la cara al *Ateneo*.

L' únich que hi ha es que aquesta declaració bélica no l' ha feta la societat, sino una part de la junta directiva, capitanejada per mossen Catarinéu.

Aquí si que hi cab perfectament alló: Catarinéu, Catarinéu com més aneu menos valéu.

Ab motiu d' haverse fundat a Brañm una societat de resistencia contra las reformas de 'n Gamazo y 'l caciquisme, lo rector está que treu foch pèls caixals, y diu en la trona que aixó de associarse es dolent y portará malas conseqüencias.

¿Si que las portará! Desde luego pot assegurarse que seguint per aquest camí, lo rector perdrá la cullita de la llana.

La escena passa a Capellades. Hi ha professó. Un pobre impossibilitat, que ha de ser passejat en un carretonet, se la está mirant desde molt lluny. Un beyato hi va y li treu la gorra; lo pobre se la torna a posar, y llavors lo vicari Lipuía s' hi acosta y comença a ferli un sermó, tractant de demostrarli que 'ls carrers son per passarhi professors y no perque si estiguin las personas impedidas.

¿Veritat que 'l clero torna a ser casi tant intransigent com ho era avants del dia de S. Jaume del any 35?

AL EX-POLLO

¿Qu' es vritat que recull quartos per fundá en la cort d' Espanya un diari conservador, popular y de batalla?

Si acás la noticia es certa, felicitó als cigronayres, perque ara tindran paper barato y en abundancia.

Lo que hi ha es que veig difícil omplir del diari las planas per darli un tó popular, com pretén lo seu programa.

¿De qué s' ocupará en ell?

¿De cantar las alabansas de 'n Fabié y de 'n Cos-Gayón?

¿De referirnos las trampas que 'ls consocis de vosté feyan per pescar las actas?

¿Ab aixó s' pensa lograr lo carinyo de las masas?

Tréguis'ho del cap, ex-pollo, que per 'qui farà marrada: avuy sols s' es popular parlar malament de 'n Cánovas, de vosté, dels seus amichs y de tota la llopada.

Lo diari que vol fundar no mes podrá aclimatarse acudint a medis nous y a recursos d' altra classe.

¿Vol en deu ó dotze dias alcanjá una gran tirada y ser llegit per tothom?

Pues segueixi aquesta pauta.

Explicui ab tots los detalls cóm s' han fet las fortunassas del partit conservador, conti lo de las aduanas, conti 'l negoci Donón, conti 'ls de la *Trasatlántica*, y 'ls que s' han fet a Manila y 'ls que s' han fet a l' Habana.

Després publicui una llista dels canovistas de marca, que vivian fa vint anys peladets com una rata,

y ara gastan cotxe, quinta, palacio, creus, cintas, bandas, y tenen un capital en accions del Banc d' Espanya.

Marqui fetras, dongui noms,

citi cantitats exactas; reveli tots los secrets de la comedia de mágica que se 'n diu *restauració*, y... ia veurá en tres senmanas com lo seu famós periódich se fica per totes bandas y no li pot doná abast lo paper de trenta fábricas.

¡Ah!... Se m' olvidava 'l títul. ¿Ne vol un que tingui gracia y sigui expressiu y just?

Pues pòssili aquest: *La Barra*.

C. GUMA.

UN PROYECTE

DEDICAT ALS PARES DE FAMILIA

QUANT jo seré govern—un dia ó altre penso serho—realizaré un projecte qu' estich segur ha de posar la riqueza y ab ella 'ls medis de satisfacer tolas las necessitats al alcans de tolas las fortunassas.

Fa temps que 'l tinch pensat y estich segur dels resultats inmillorables que ha de produhir.

Podria desde 'l primer moment suprimir lo pressupost de culto y clero; pero penso que no és necessari exercir una violencia que podria produhir l' animadversió de las personas timoratas, sobre tot existint com existeix un medi de que 'l tal pressupost se suprimeixi per sí mateix.

Emulant a l' Associació dels Pares de familia, podria també establir una especie de inquisició a la inversa, perseguint als que van a missa, als que frequentan los sacraments ó als que dihen lo rosari; podria fer disolre per medi de la caballeria las professons que surtisen al carrer, baixar las campanas de las torres de las iglesias, y ferne monedas de cinch y de deu céntims...

Ab lo mateix dret qu' ells persegueixen, molestan y exasperan a la gent de bon humor que s' diverteixen ab cosas més ó menos alegres, podria dedicarme jo a perseguir, molestar y exasperar a la gent de humor ténich que fastidiant a tothom ab l' espectacle de las sévas devocions y ab lo disgust dels seus escarafalls.

Lo dret de anar a torna jornals, és un dret sagrat.

Pero no: que cada hu fassi lo que li sembli, ab entera llibertat.

Per lo que respecta als Pares de familia jo no 'm proposaré may inquietarlos per las sévas ideas, sino pèls actes que s' permeten realizar en dany de tercer, y en aquest sentit lo meu projecte vindria de perilla.

Y al mateix temps, com he dit avants, contribuiria a difundir la riqueza entre tots los espanyols.

Figúrinse que han de anar a fer un pago al Marqués de Comillas ó a qualsevol altre potentat dels que forman part de la Associació de *La Fulla*.

Donchs ab lo meu projecte, 'l fuller acreedor diria:—Guardis los diners: jo no admeto aquesta porqueria.

Dels diners ne dirian porqueria, 'ls aburriran de mort, y aixís com avuy son tan aficionats a recullirlos y a guardarlos, estant en vigor lo meu projecte, no 'ls voldrian veure ni en pintura.

Calculin ab aixó si aniriam grassos els que avuy patim d' escassés, a causa de l' habilitat y de la manya qu' emplean per coparne forsa.

Y 'l projecte meu, com tolas las grans ideas, es senzillissim.

Consisteix en lo següent: En un dia dat se retiran tots los bitllets de Banc avuy existents, cambiantlos per altres de igual valor pero de distinta forma de impressió.

Los nous en lloch de tenir lo retrato de Goya, de Quevedo, de Mendizabal y de tal ó qual personatge, ostentarian escenas picarescas, com més accentuadas millor: una *cocotte* ballant lo can-can; la *Bella Chiquita* ballant la *Dansa del ventre*... molta pantorrilla per tot arreu, molta cu' xa, molta figura ab la trajo de nostra mare Eva, sense fulla ni res.

Podrian titularse aquests bitllets: *Bitllets de Banc pornogràfichs*.

Y naturalment, los individuos de l' Associació dels pares de familia que avuy ne tenen tants, s' escandalisarian, negantse a admetrels.

¿Creuen vostés que 'l Marqués de Comillas acceptaria las fortas subvencions que li otorga l' Estat, com a representant de la *Companya Trasatlántica* 'l dia que las hi pagues ab bitllets de Banc pornogràfichs?

¿Y 'l clero admetria la seva assignació si arribavan a pagarli ab aquesta classe de bitllets?

¿Y 's esbirros de *la Fulla*, que avuy se guanyan la vida denunciant periódichs, tindrian medi de cobrar lo seu salari, no existint més que bitllets pornogràfichs per efectuar lo pago?...

Ja veuen si té trascendencia 'l meu projecte.

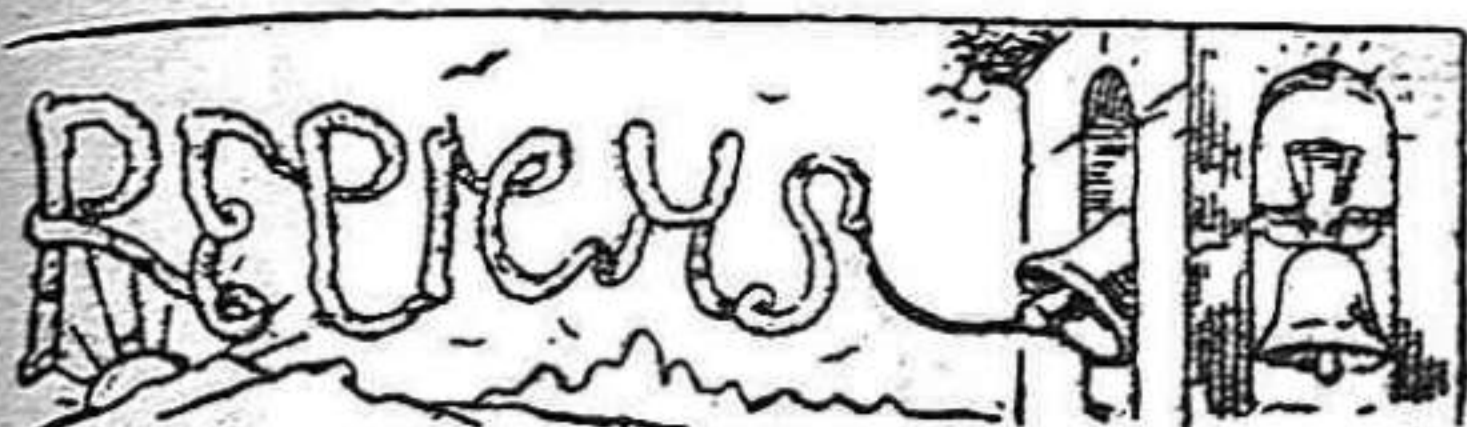
Pero ¡ay!...

Jo temo que quan arribés lo cas, los pares de familia més devots y escrupulosos continuarian sent com fins ara, 'ls mes desesperats coleccionistas de aquesta classe de bitllets.

En qual cas, sempre 'ns quedaria 'l consol de haverlos arrancat la màscara de la hipocresia.

P. DEL O.

(c) Ministerio de Cultura 2005

UNA de las economías qu' está á punt de realisar lo ministre de la Guerra, consisteix en la supressió de un gran número de bandes militars.

Aixís com ara 'n tenia una cada regiment ó cada batalló de cassadors, ara no més n' hi haurá una per cada brigada.

De manera que ara á lo menos podrém dir que la qüestió de las economías no es pas música.

**

Pero escoltin.

Si la música serveix per marcar lo pas ¿será possible que 'ls soldats que ocupin la retaguardia de una brigada, pogan sentir la música?

¿No ha atinat ab aixó 'l general López Dominguez?

¿Qui sab! Tal vegada ja ho té tot previst.

Jo á lo menos no desconfio veure als soldats de las últimas filas gastant aquell instrument que usan los sorts.

Y aixís lo que s' estolvihi en clarinets y cornetins, se gastará en trompetillas acústicas.

Se tem que 'ls barcos de guerra qu' están construintse á Bilbao, una vegada terminats, no podrán passar la barra.

Ara no falta sino saber quina barra podrá més: la barra del govern ó la barra de Bilbao.

Llegeixo:

«En Ruta, provincia de Córdoba, una joven de 15 años disparó sobre el cura-párroco del pueblo dos tiros de revólver, hiriéndole en el brazo derecho.»

Ab noticias com aquesta ¿no saben qu' exclamo jo?

—¡Chiquiya! ¡Bendita sea la madre que te parió!

Lo marqués de Comillas dona cap á tot.

Ell funda associacions de Pares de Familia al objecte de propagar la moral y las bonas costums... Aixó sí, de la bona costúm de pagar dividendos als accionistas de la Traslántica no se 'n cuida ningú, ni l' Associació de la Fulla, ni l' escrupulós marqués de las Cinquillas.

**

Com si no bastés la fundació de unas institucions que totas tendeixen á fer anar la gent al cel en cos y ánima, acaba ara de publicar un anunci com á president de la companyia Traslántica, oferint per 30 pessetas passatje de anada y tornada als pelegrins que vulgan anar á *Civita-Vecchia*, ab la condició que han de ser á lo menos un miler.

Per lo tant, lector, ja ho sabs: los remats espirituals per ser justos y cabals han de constar de mil caps.

¡Vaya un sacramental s' armat perque uns quants subjectes, que acabavan de fer un tiberi á Guernica, van destrossar la bandera espanyola!

Lo fet es realment vituperable; pero aquests que tan cridan contra 'ls que destrossan la bandera, ¿cóm redimontri no cridan y demostran igual sanya contra 'ls que continuament están destrossant l' Espanya?

Epoca fusionista-castelarina:

«Ha sigut reduhit á presó un periodista republicá per haver publicat un article, titulat *Despierta, pueblo.*»

Los senyors que avuy governan no l' admeten aquest crit: á n' ells los convé que 'l poble estigui sempre adormit.

«Lo Congrès de diputats, por gran majoria, ha acordat processar á un ministre...»

No s' alegrin massa depressa: aquesta noticia s' refereix á Servia.

A Espanya... ¿per ara tots bons.

¿De qué parlavam? ¿d' economías?

Donchs, escoltin:

«Lo govern de Madrit ha adquirit per 30,000 pes-

setas un quadro que, segons l' Academia, no més ne val 7,500.»

Aixís si que 'ns posarém depressa 'ls ossos á puesto: ab quatre cops com aquest, nivellém lo presupuesto.

Qui no té res que fer...

Ara diu que 'l papa 's proposa obtenir lo desarme de las grans potencias.

Ja 'm sembla que veig las potencias desant las armas á la calaixera.

Escolti; primer que tot, prescindint d' aquesta bulla, ¿no podria procedir al desarme de la Fulla?

Entre 'ls varios motins que hi ha hagut aquests dias, mereix un lloch preferent lo del poble de Laguardia.

Y no per res, sino per lo significatiu que resulta.

Quan fins Laguardia 's desmanda y crida y arma 'l gran tró; quan fins Laguardia 's subleva... ¿cóm deu estar tot aixó!

A Fransa, per qüestions de treball, ha ocorregut una lamentable y sangrenta lluyta entre obrers italians y francesos.

Y *La Dinastia*, sempre graciosa y oportuna, exclama:

—¡Ja las veuhen las ventatjas que porta la república!

¿Quina lógica més terrible! ¿eh?

Ahí un cotxe aixafá un nen al pla de la Boqueria...

¡Ja las veuhen las ventatjas que porta la monarquia!

Uns versos de Manuel del Palacio:

«Tras un flujo de razones, una lluvia de denuestos y un saco de concesiones, salieron los presupuestos... pero ¿saldrán los millones? Yo me permito dudar; aprendi desde el nacer que en esta tierra sin par, hay mártires del deber pero nunca del pagar.»

¿Qué diu aquest home? ¿Qué no hi ha mártirs del pagar?

¿Del cobrar de la nómina no hi ha mártirs!

¿Pero del pagar?

Un dintre de lo pell de cada espanyol.

Segons las estadísticas oficiales, s' observa que d' algunas senmanas á aquesta part entra molta menos llana á Espanya.

Es una nova que á fé 'm con mou...

¡Prou entrar llana!

¡Ja 'n tenim prou!

En un poble de la provincia de Murcia, un capellá, després de dir missa en una capella particular, va pendre un bany, sens més vestit que 'l que portava 'l pare Adám en lo Paradís, ab excepció de la fulla de figura.

Lo pare Adám la duya y aquell pare d' ánimas no.

Nú de pel á pel, va posarse á fer tals piruetas, que fins un cotxero que portava varias familias á la platja, vá arribar al extrém de ruborizarse.

*

Doném aquesta noticia, perque serveixi de consol als Pares de Familia, que ab tal empenyo vetllan per la moral y la honestat.

Perque no será difícil qu' en la séva moral sofisticada opinin, que lo que 'n los particulars es causa de immoralitat y escándol, en los pares de ánimas tinga de ser objecte de veneració y de refocilament místich entre las piadosas familias cristianas.

A LO INSERTAT EN LO NUMERO 1264

- 1.ª XARADA — *Sil ve-lo.*
- 2.ª SINONIMIA — *Unió.*
- 4.ª TR ENCA-CLOSCAS. — *A qui busca lo dels altres.*
- 5.ª GEROGLIFICH. — *Per valent lo general Prim.*

XARADA

Primera, part de persona; una negació segona; tersa inversa vegetal; y nom de un joch la total.

RUFO.

ENDEVINALLA

¿No sabs que soch? Sense mi no hi pot haver diputat, ni carreter, ni organista, ni advocat, ni capellá; sens mi no hi ha novelista, sens mi no hi ha comerciant, y sense mi no 's farian moltes cosas que ara 's fan. ¡Y que 'n fora de difícil lo tenirho d' explicar!

¿No sabs qui soch? ¿No? Rumia que rumiant ho trobarás.

J. BUÉ VENTURA.

TRENCA-CLOSCAS

SARA OJEDA Y OS

LLERS

Formar ab aquestas lletres lo titol de un drama catalá.

CINTET BARRERA Y CARGOL.

LOFOGRIFO NUMERICH

1	2	3	4	5	6	7	8	—	Població catalana
1	7	8	2	1	7	—	»	»	»
4	8	4	3	2	7	—	»	»	Nom de dona
2	8	4	3	7	—	»	»	»	»
8	2	6	7	—	»	»	»	»	»
6	4	8	—	»	»	»	»	»	Nóm de riu
5	2	—	»	»	»	»	»	»	Nota musical
2	—	»	»	»	»	»	»	»	Vocal
8	4	—	»	»	»	»	»	»	Nota musical
5	2	6	—	»	»	»	»	»	Nom de aucell
1	7	2	1	—	»	»	»	»	»
5	1	1	8	7	—	»	»	»	Nom de riu
5	2	8	4	8	7	—	»	»	Fructa
6	4	8	8	7	5	7	—	»	Població catalana
6	4	8	4	5	4	6	7	—	Nom de dona en diminutiu

P. PEDRAGOSA Y P.

GEROGLIFICH

NAS

X

LO LO

MIN

II III

DD

I

J. ESTRADA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans M. M. Escasany, Quim, J. Grau Llanes, Sisquet del full, Ali-Babá, V. G. V., Barbarr ja, M. Sanalp, M. Miró y Sardá, Pau Guerra, P. Pedragosa, Buxi Xisaga, M. Jordó de seda, Oílme Sotoluer, Miquel de Catalunya, S. l. v. dor S., Sartiinyoli, R. Peret, Mal cen at, S. baté y Sardá, J. Ferré y Gendre, Pepito el Rayo, Joan Puñull, Joaquín Llach, Pepeito, Gaspar Galí, Un obié y J. Dannis.—Lo qu' envian aquesta senmana no fa per casa

Ciudadans Esgarrapa Sants, Ordesi Autap, Noy de Fora, Dr. Tranquil, Gior, Eusebi Torres Padrós, Emili Revolvós, A. Congort, Eugeni Y. y Un que may ha anat vestit.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Salvador Bonavía: Aprofitarém la xarada; lo sonet está mal amdat.—J. C. C. (Morell): Quan se fassi alguna de grossa, escrigui: aquesta no val la pena.—J. Lo part Encare no está prou bé.—F. Roge: ¡V! ¡i lo que son las cosas! A pesar d' l bombo que vosté mateix se dona, lo sonet no pot anar ni ab rodas.—J. Aben Mundial: Ja vam dir que donavam per terminada la qüestió.—F. B. (Reus): ¡Déixils estar als Morok bocoug f! Un dia ó altre se 'ls acabara 'l ranxo.—J. Bué Ventura: Un consell te bon fo do y mala forma; la corvetra e-tá bé.—V. Tarricá Llastima que *La Fama* tingui tants grops: las altrás van millor.—Societat Armonia Popular. A son degut tems ne farém entrega á la persona interessada.—Jaume Riera: ja 'ns hem ocupat del assumpto en general.—Empayta beatas: ¿Y la firma?—S. S. y M. (Capellades) Algún dia pot'er ne parlarem ab calma de totas aquestas cosas; ara no ho crech oportú.—T. P.: no té intenció.—Chelin: envihila al interessat. R. de Masqu fa: no es á del tot m: pero no es publicable encare.—Manel Casellas (Tortellá): *Orculo Obrero* (Sans): Las nostras ocupacions no 'ns han perme venu; gracias, de tots modos.—Pista: hoc va bé.—A. Pallejá a x: ha dit mil vegadas.—Manel Espunya: Si arreglava 'l fi al, anvi bé.—Carlos Martí: Lo mate x que á J. Aben—J. Asmarats: mol bé.—F. Llanas: La poesia queda acceptada; lo de mes ja ho h: u: á vist aclarat.

LUPKZ, «dit», — am la ul «17. 21.

BARCELONA.—A. Lopez Roert, impresor.—Asale, 63.

L' EDIFICI REACCIONARI

J. Negro

Tréguin un puntal tan sols,
y desseguida veurán
com s' enfonza l' edifici
y tot se 'n va al botavant.